

tuel tilbagevenden til hjemlandet må befrygtes at blive udsat for forfølgelse af en vis ikke ubetydelig styrke eller en risiko herfor, eller såfremt det må lægges til grund, at ansøgeren har været udsat for en sådan systematisk chikane eller repressalier af en sådan karakter, at det ikke bør forlanges, at den pågældende vender tilbage.

Flygtningenævnet har endvidere oplyst, at Flygtningenævnets afgørelser begrundes individuelt og konkret. Flygtningenævnet meddeler altid opholdstilladelse på baggrund af en samlet vurdering af de faktiske forhold, som udgør den enkelte asylansøgers motiv for at ansøge om asyl. Asylmotiv – og dermed nævnets begrundelse – kan således variere meget fra sag til sag.

Flygtningenævnet ser sig på denne baggrund ikke i stand til at angive de (20) mest anvendte begrundelser for meddelelse af konventionsstatus eller de facto-status i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2.

For så vidt angår den såkaldte flygtningekvotente, bemærkes, at flygtningekvoten hvert år fastsættes af Folketinget på finansloven, og at kvoten siden 1989 har været på 500 pladser. Disse pladser fordeles hvert år på baggrund af et forslag fra UNHCR af et særligt udvalg – Kvotevalget – med repræsentanter fra Udlændingestyrelsen, Udenrigsministeriet og Dansk Flygtningehjælp. Pladserne fordeles ved finansårets start på en række kategorier, der relaterer sig til enten de enkelte nationaliteter eller til særlige grupper, f.eks. særlig hastende sager eller sager vedrørende personer med særlige behandlingsbehov.

Udvalget justerer løbende pladsernes anvendelse i lyset af udviklingen på flygtningeområdet.

Afgørelsen om, hvorvidt en udlænding kan modtages til genbosætning i Danmark under kvoten, træffes i overensstemmelse med den aftalte fordeling af Udlændingestyrelsen på baggrund af en henvendelse fra UNHCR og efter høring af Dansk Flygtningehjælp. Dette foregår enten ved fremsendelse af udlændingens sag eller ved anmodning om og afvikling af en kvotעדvælgelsesrejse til en af FN's flygtningelejre. Samtlige de udlændinge, der præsenteres til modtagelse, er allerede af UNHCR anerkendt som flygtninge i henhold til UNHCR's mandat.

For så vidt angår spørgsmålet om meddelelse af opholdstilladelse af humanitære grunde, kan indenrigsministeren efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, give opholdstilladelse til udlændin-

ge, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Efter indførelsen af bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, i 1985, har der i overensstemmelse med intentionerne bag bestemmelsen været stillet krav om, at de humanitære hensyn skal gøre sig gældende med en vis styrke, for at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, kan meddeles.

Ved udøvelsen af dette skøn har Indenrigsministeriet i almindelighed meddelt opholdstilladelse til ansøgere, der lider af en akut og/eller livstruende sygdom, til familier med mindre børn, der kommer fra et land i krig, og efter en konkret vurdering til ansøgere med et særlig langvarigt ophold her i landet.

Ved brev af 27. april 1993 til Folketingets Retsudvalg udvidede Indenrigsministeriet praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2. Der kan herefter også efter et overlevelseskriterium meddeles opholdstilladelse til enlige kvinder og familier med mindre børn fra områder, hvor der efter ministeriets oplysninger hersker ekstremt vanskelige levevilkår, f.eks. som følge af hungersnød eller som følge af helt uforudsigelige forhold.

Endvidere kan der meddeles opholdstilladelse til personer med fysiske og psykiske sygdomme af meget alvorlig karakter, uanset at den pågældende sygdom ikke kan anses for værende akut eller direkte livstruende. Det blev i den forbindelse understreget, at ansøgerens mulighed for at klare sig samt modtage kvalificeret lægehjælp i hjemlandet skulle indgå som et væsentligt moment i vurderingen af sagen.

Indenrigsministeriet har endvidere ved brev af 21. marts 1995 orienteret Folketingets Retsudvalg om en praksisændring for etniske albanere fra Kosovoprovinsen i det tidligere Jugoslavien, hvorefter der – på grund af forholdene i sundhedssektoren – anlægges en lempeligere vurdering i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, i forbindelse med såvel fysiske som psykiske sygdomme. Retsudvalget er samtidig blevet orienteret om, at praksis vedrørende personer med et særlig langvarigt ophold her i landet og for enlige med børn er lempet for denne persongruppe.